U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci navrhovatele: **M. R.,** za účasti: **1) Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na poříčním právu 1, Praha 2, **2) Úřad práce České republiky,** se sídlem Karlovo náměstí 1359/1, Praha 2, o návrhu na vydání předběžného opatření ze dne 24. 4. 2012, o kasační stížnosti navrhovatele proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 12. 7. 2012, č. j. 22 Na 4/2012 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl navrhovatel v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Brně, jímž byl zamítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření. Ve svém podání navrhovatel žádal, aby bylo uloženo Úřadu práce České republiky, Krajské pobočce v Brně, Kontaktnímu pracovišti Brno-město, Šumavská 33A, Brno, poskytnout mu okamžitou pomoc při zajištění stravy, neboť nemá žádné jídlo, má hlad a trpí zdravotními potížemi.

Při posouzení věci dospěl krajský soud k závěru, že důvody pro vydání předběžného opatření nejsou splněny, neboť z obsahu návrhu není dostatečně přesvědčivě prokázána případná vážná újma, jež navrhovateli hrozí.

V kasační stížnosti navrhovatel namítal, že usnesení krajského soudu je v rozporu se zákonem a nezakládá se na faktických skutečnostech. Ve věci neproběhlo žádné soudní jednání, soud tvrzené skutečnosti nijak neprošetřoval, navrhovatel je nadále bez prostředků na živobytí a je ohrožováno jeho zdraví. Současně s tím navrhovatel požádal o ustanovení bezplatného právního zástupce, aby mohl řádně uplatňovat svoje práva u soudu a taktéž doplnit a upřesnit tuto kasační stížnost.

Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost podanou navrhovatelem nelze věcně projednat. Rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je svojí povahou rozhodnutím časově omezeným a kasační stížnost proti němu je proto podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. nepřípustná. Uvedený právní názor vyslovil Nejvyšší správní soud poprvé již v rozsudku ze dne 28. 1. 2004, č. j. 1 Ans 2/2003 – 35, jedná se tedy o jeho dlouhodobou a stabilní judikaturu, o nemožnosti podat kasační stížnost byl ostatně navrhovatel poučen i napadeným usnesením krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Vzhledem ke zvláštním okolnostem případu však Nejvyšší správní soud považuje za vhodné přičinit k věci ještě několik poznámek k otázce podmínek řízení a jeho účastníků.

Ustanovení § 38 odst. 1 s. ř. s. uvádí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet.

Jak vyplývá z výše uvedeného, předpokladem pro uplatnění pravomoci soudu působícího ve správním soudnictví rozhodnout o podaném návrhu na předběžné opatření je skutečnost, že takovýto návrh byl učiněn v rámci řízení probíhajícího podle některého z ustanovení s. ř. s. Tato hypotéza právní normy však v daném případě nebyla splněna. Ze spisu je zřejmé, že podaný návrh není ukotven k žádnému konkrétnímu řízení o přezkoumání rozhodnutí ve věci dávek pomoci v hmotné nouzi, navrhovatel sám ostatně ve svém návrhu či v kasační stížnosti ani nic takového netvrdí. Za těchto okolností bylo ovšem třeba návrh pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, nikoliv meritorně posoudit a zamítnout.

S tím souvisí také otázka vymezení a označení účastníků řízení. Krajský soud v záhlaví svého usnesení označil navrhovatele jako podatele (což s ohledem na ustanovení § 37 s. ř. s. je možné a odpovídá okolnostem případu), za druhého účastníka však považoval Ministerstvo práce a sociálních věcí, které označil dokonce za žalovaného (což se naopak okolnostem případu zcela vymyká, neboť zde, jak výše uvedeno, není žádná žaloba, jež by proti nějakému jeho rozhodnutí směřovala). Krajský soud přitom jako účastníka řízení pominul Úřad práce České republiky, vůči němuž mělo být předběžné opatření dle návrhu vydáno.

Nejvyšší správní soud vzal v úvahu, že krajský soud doposud jednal jako s účastníkem řízení o návrhu na vydání předběžného opatření s Ministerstvem práce a sociálních věcí, a dokončil tedy řízení i s tímto orgánem, zároveň však napravil pochybení krajského soudu a jako s účastníkem tohoto řízení jednal též s Úřadem práce České republiky.

Vzhledem k nepřípustnosti kasační stížnosti (na níž výše uvedené poznámky ničeho nemění) a jejímu odmítnutí, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost o žádosti navrhovatele o ustanovení zástupce pro řízení.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. října 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu